

GONIEC CZESŁOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

NA HORYZONCIE EUROPY

Zdaje się być już niewątpliwym, że polityka zagraniczna Brianda będzie musiała ulec pewnej rewizji i zrezygnować z daleko idących planów gruntownego przeobrażenia sytuacji europejskiej.

Obecnie można już mówić o tej ewolucji, jako o fakcie dokonanym. W związku z akcją dyplomatyczną Anglii i nastrojami, które istniały w pewnej części społeczeństwa francuskiego, projekty, lansowane przez niektórych filoniemieckich publicystów francuskich przestały być aktualne.

Zwyzyższy koncepcję p. Poincaré'ego którego polityka szła po linii ścisłej współpracy z sojusznikami z czasów wielkiej wojny.

Na łamach prasy francuskiej rozpoczęła się kampania, zainicjowana przez p. Jouvéneta, który zupełnie niedużo znacząco oświadcza się za bezwzględne uszanowanie stanu rzeczy, stworzonego przez traktat wersalski i stwierdza, że *conditio sine qua non* pewnych ułg, które Francja mogłaby przyznać Niemcom jest zrezygnowanie ze strony niemieckiej z wszelkich planów odnośnie do przyłączenia Austrii lub rektyfikacji granic wschodnich.

Propozycje p. de Jouvéneta, który stoi najwidoczniej w tym samym stosunku do p. Poincaré'go, w jakim stał p. Sauerwejn do p. Brianda, są tam charakterystyczne, że uwzględniają one zasadnicze postulaty polityki włoskiej a tak samo i polityki Polskiej oraz państw Małej Ententy. Porozumienie iracko-niemieckie, o ileby ono doszło do skutku na zasadach przypuszczanych przez p. de Jouvéneta, nie wywołałoby zatem żadnych protestów. Wszystkie państwa europejskie, nie wyłączając Anglii, powitałyby je z żywym, widząc w niem zdarzenie, mające pierwszorzędne znaczenie dla konsolidacji pokojowej Europy.

Kierunek polityczny, reprezentowany przez Poincaré'go, wziął obecnie nie wątpliwie we Francji górę. Ta nagła bądź co bądź przemiana nastąpiła i pod względem uświadomienia sobie przez opinię publiczną we Francji trudności, związanych z realizacją polityki p. Brianda i całego szeregu drobniejszych wydarzeń np. napasła na wojskowych francuskich w Nadrenji, które podjęły wrażliwą zawsze jeszcze opinię francuską.

Mniejsza zresztą o powody. Faktem niewątpliwym jest, że koncepcje p. Brianda zbankrutowały także w tej opinii i że p. Poincaré'emu udało się uzyskać dominujący wpływ na zagraniczną politykę Francji.

Niemcy przyjęli te przemiany w nastrojach francuskich z zimną krwią, a nawet obojętnością. Trzeba cokolwiek stwierdzić, że już swego czasu odniosły się one do sensacyjnych propozycji p. Sauerwejna z daleko idącym sceptycyzmem. Poważniejsza prasa niemiecka, jak to już swego czasu podkreślaliśmy, zwróciła uwagę publicystów i transkuryku na fantazyjność pewnych projektów.

Niemcy odrzucają się zorientowali w trudnościach, na jakie napotka realizacja przynajmniej iracko-niemieckiego i nie przywiązali do tych koncepcji zbyt wielkich nadziei. Dziś, gdy się stało oczywiście, że może być mowa tylko o takim porozumieniu, któreby uzyskało sankcje Anglii i innych państw europejskich, o porozumieniu zatem o ramach znacznie ciśniejszej zakresu, miarodajne czynniki niemieckie przyjęły to, do wiadomości, a w polityce ich żadnych zmian zauważyć nie podobna.

Kancelerz Marx, który kilka dni temu wygłosił wielką mowę w Essen, podkreśla i tym razem jak najbardziej stanowczo „pokojowe dążenia Niemiec” i zwraca uwagę niemieckiej opinii publicznej na korzyści, jakie dała zainaugurowana przez niego polityka pojednania.

Ten kierunek musi być utrzymany i w przyszłości. „Będziemy współpracować — mówi kanclerz Marx — uczciwie i lojalnie z Ligą Narodów w tym duchu idealizmu, który jest fundamentem tej instytucji, w nadziei, że tym sposobem będziemy mogli obronić interesy Niemiec i mniejszości niemieckie zagranicą”.

Te frazesy nie mogą jednak uspiczujności Francji. Raz jeszcze ujawnia-

się tradycyjna już taktyka powojennych „republikanów” Niemiec. Z jednej strony nazwał przez usta Stresemannów i Marxów zapewnią się o swych pokojowych tendencjach, z drugiej nawnatrz gwałtownie się zbroi, propaguje ideę rewani i przygotowuje grunt do powrotu Hohenzollernów. Ta nieszczerść jest tak rażąca, że nie może ona ujsc bezczyny oczu patrzących w przyszłość polityków francuskich. A.

W sprawie traktatu sowiecko-litewskiego.

Nota polska będzie w piątek wręcona w Moskwie.

Warszawa. Wysłanie noty rządu polskiego do Moskwy w odpowiedzi na zawarty niedawno traktat sowiecko-litewski doznało zwłoki z przyczyny natury ogólnej.

Ministerstwo spraw zagranicznych po ostatecznym sprzeciwowaniu noty przysłało ją do Rady ministrów, która na dzisiejszym posiedzeniu po przeprowadzonej nad notą dyskusji zaaprobowała jej tekst.

Nota będzie dziś lub najdalej jutro przesłana do Moskwy, a w nadchodzący piątek wręczy ją rządowi sowieckiemu radca poselstwa naszego w

Moskwie, p. Wyszyński. Równocześnie odpis noty doręczony będzie posłowi sowieckiemu w Warszawie, Wojkowi.

Nota ta będzie w sobotę publikowana i ujmuje stanowisko rządu polskiego spokojnie i ściśle rzeczowo. Po ogólnym wstępie i analizie zawartego traktatu sowiecko-litewskiego, nota powołując się za stan faktyczny i traktat w Rydze stwierdza w zakończeniu, że rząd polski uważa za nieważne dla siebie te punkty traktatu, które pozostają w niewątpliwym sprzecznosci z traktatem ryskim i dotyczą kwestii Wilkaszczyny.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

w sprawie wewnętrznego obrotu pieniężnego

Warszawa. — Ze strony powiadomionej informują, że Prezydent Rzeczypospolitej podpisał rozporządzenie dotyczące obrotu pieniężnego.

Rozporządzenie to w artykule 1-ym powiada: Bilety zdawkowe, emitowane do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na ogólną sumę 320 milionów złotych, będą zamieniane na bilety nowego typu, w odcinkach 3-cio i 25-cio złotych w terminie, który oznacza minister skarbu. Biletom nadaje się nazwę biletów państwowych.

Art. 2. Bilety są prawnym środkiem umarzania zobowiązań do 1,000 złotych, a przy należnościach państwowych bez ograniczenia.

Art. 3. Wymiana i przeprowadzeniem emisji biletów państwowych i ich wykupem na rachunek skarbu zajmie się Bank Polski.

Art. 4. Nadaje artykułowi 10 rozporządzenia Prezydenta z 26-go stycznia 1924 w przedmiocie systemu metaregularnego brzmienie następujące: „Objętość monet złotych jest nieograniczona, objętość monet srebrnych i niklowych ustalona jest w kwocie nieprzekraczalnej 12 złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej. W zastępstwo monet wymienionych w poprzednim ustępie dopuszczalne jest objęcie biletów państwowych w granicach nieprzekraczalnych, w granicach wskazanej normy 12 złotych na każdego mieszkańca”.

Art. 5. Ogólna suma biletów państwowych nie może przekraczać obecnego obiegu 460 milionów złotych. Kwota ta będzie począwszy od 1-go lutego 1927 zmniejszająca o pół roku co najmniej o 5 i pół miliona złotych, w drodze wycofania z obiegu tak, aby w dniu 1-go lipca 1937 łączna suma biletów państwowych i monet wymienionych w artykule 4 (bilonu) nie przekraczała 12 złotych na głowę każdego mieszkańca.

Art. 6. Bilety państwowe, emitowane w art. 4 będą zabezpieczone: a) wpływami w wysokości 12,600,000 rocznie, uzyskanymi w czasie od 1-go lipca 1937 z akcyzy cukrowej, pozostałymi po potrąceniu rat amortyzacyjnych i odsetek, od obligacji ośmio-

procentowej pożyczki amerykańskiej z r. 1925; b) zapasem gotówkowym monet srebrnych i niklowych, złożonych do depozytu Banku Polskiego monet srebrnych 3,000,000, niklowych 40 milionów.

Art. 7. Ministrowi skarbu przysługuje prawo zmiany zabezpieczenia wymienionego w art. 6 pkt 1 na inne zabezpieczenie z tem zastrzeżeniem, by wpływy z tego tytułu były nie mniejsze niż 12,600,000 złotych.

Art. 8. Wpływy uzyskane z akcyzy cukrowej, wymienione w art. 6 pkt 1 względnie w art. 7, będą wpłacane w Banku Polskim na specjalny rachunek amortyzacji biletów państwowych i zostaną użyte w sposób następujący: a) na przedwidziane w art. 5 wycofanie biletów państwowych; b) z sumy tej Bank Polski wykupować będzie na rachunek skarbu państwa srebro i składać w Banku Polskim na depozyt skarbu państwa. Zakup srebra dokonywany będzie do czasu uzyskania takiej ilości, która stanowić będzie połowę paritetowej wartości, pozostałych w obiegu biletów państwowych, po potrąceniu sumy, mającej zabezpieczenie z monet srebrnych i niklowych.

Art. 9. Srebro zakupione przez Bank Polski może być przez ministra skarbu użytkowane do wybijania monet srebrnych, które będą emitowane pod warunkiem równoczesnego wycofania odpowiedniej sumy biletów państwowych.

Art. 10. Jeżeli norma zabezpieczenia, przewidziana w art. 8 zostanie osiągnięta wcześniej, dalsze wpłaty na rachunek amortyzacji będą przerwane.

Art. 11. Bilety państwowe i monety uważa się za znajdujące się w obiegu od chwili, gdy zostały użyte do wypłaty.

Art. 12. Bank Polski będzie zobowiązany co miesiąc ogłaszać stan obiegu biletów państwowych i monet, przewidzianych w art. 4 (srebro, nikiel, oronz).

Art. 13. Komisja kontroli długów państwa jest zobowiązana do zwalnia nad wykonaniem przepisów tego rozporządzenia.

gospodarczej między obu pobratymczymi państwami.

Nawiązując do wycieczki czeslosłowackiej w Polsce i do pobytu parlamentarzystów czeslosłowackich w Białogrodzie, oficjalna „Czeslosłowacka Republika” pisze, iż w chwili, kiedy w Wiedniu obradują zwolennicy Paneuropry nad sposobem stworzenia jedności i solidarności ogólnoeuropejskiej, dwie delegacje narodu czeslosłowackiego starają się zagranicą te same zasady w czyn obrócić. Pobyt delegatów narodu czeslosłowackiego w Polsce i w Jugosławii dać ma idei zbliznienia słowiańskiego — trzeże i rozumowe podstawy oraz stworzyć dla tej wspólnoty ideowej praktyczny program współpracy politycznej i kulturalnej.

Badzo doniosłe znaczenie przypisuje prasa tujejsza odbyty w Warszawie konferencji prasowej polsko-czeslosłowackiej. Porozumienie, zawarte między prasą obu krajów, będzie niewątpliwie doniosłym czynnikiem na polu wzajemnego poznawania się i poglabiania przyjaźni polsko-czeslosłowackiej.

Zarówno w Warszawie, jak i w Białogrodzie — pisze „Czeslosłowacka Republika” — osiągnięte zostały realne wyniki, które przy umiejętnym ujęciu ich przez powołane czynniki stać się winny dobrą zadatkami na ścisłą współpracę i trwałą przyjaźń słowiańską.

Wielką wagę przypisuje cytowane pismo szczególnie powziętym w Białogrodzie rezolucjom, których realizacja doprowadzić musi do jaknajściślejszej współpracy jugosłowiańsko-czeslosłowackiej.

Trzeba przyznać — pisze dalej „Czeslosłowacka Republika” — że zanim osiągnięte zostały tak wielkie sukcesy na polu wzajemnego zbliznienia narodów słowiańskich mieliśmy do pokonania cały szereg trudności. Jest to zresztą zjawiskiem zupełnie normalnym, gdyż historia, temperament i warunki geograficzne wytywały między Polską a Czechosłowacją oraz między Czechosłowacją a Jugoslawią liczne różnice, których nie mogliśmy z dnia na dzień wyrównać. Nie należy to bynajmniej, by wobec tego nie można było pogodzić się co do kwestji, stanowiących dla wszystkich stron zainteresowanych „unum necessarium”. A dlatego doniosłe uchwały warszawskie i białogrodzkie — kończy „Czeslosłowacka Republika”, winny obowiązywać na przyszłość wszystkie pobratymcze narody w interesie rozsądku i zrozumienia praktycznych potrzeb słowiańskich. Uchwały warszawskie i białogrodzkie stworzyły urodzajne pole, które nie powinno leżeć odłogiem”.

TELEGRAMY

Konkordat Rzeszy niemieckiej z Watykanem

Berlin. Według doniesień jednej z tutejszych agencji, rząd niemiecki od dłuższego czasu skłania się do zawarcia z Watykanem konkordatu, który objąłby wszystkie kraje Rzeszy i odnosiłoby się wyłącznie do spraw religijnych z pominięciem kwestji szkolnych.

„Berliner Tageblatt”, na podstawie własnych informacji, potwierdza tę wiadomość w odniesieniu do rządu pruskiego, który — jak podaje dziennik — zamierza w najbliższym czasie nawiązać w tej sprawie bezpośrednie rokowania z Rzymem.

Sowiety przerywają subsydja dla strajkujących górników

Londyn. „Daily Express” donosi z Londynu, że angielskie syndykaty górnicze otrzymały urzędową wiadomość z Moskwy, iż syndykaty sowieckie zaprzestały wysyłania dalszych zasiłków dla strajkujących górników. Decyzję swą motywują syndykaty sowieckie misją Kracina w Anglii, który zabiega o uzyska-

